

OWCZAREK KATALOŃSKI

(Gos d'Atura Catalá - Perro de pastor catalán - Catalan Sheepdog)

Kraj pochodzenia: Hiszpania, Katalonia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 26.05.1982

Użytkowanie: Pies ten najpełniej wyraża się przy przeganianiu stad owiec, nie wykonując polecenia pasterza, ale i wykazując się własną inicjatywą. Robi to z nadzwyczajną łatwością, nie dopuszczając do rozproszenia się owiec. Dzięki swej odwadze nadaje się także na stróża. Niewielkie rozmiary, piękna sierść i bezgraniczne oddanie właścicielowi czynią z niego doskonałego psa do towarzystwa.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające.

Sekcja 1 - Psy pasterskie.

Próby pracy nie wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Rasa pochodzi z katalońskiej części Pirenejów i rozprzestrzeniła się w całej Katalonii.

WYGLĄD OGÓLNY:

Średni, harmonijny, o pięknej sierści.

WAŻNE PROPORCJE:

Nieco dłuższy niż wysokość w kłębie, mniej więcej w proporcji 9:8.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Wybitnie zrównoważony, aktywny i inteligentny, o pełnym godności wyrazie, a twardym i miłym charakterze, oddany pasterzowi i zwierzętom, oddanym pod jego opiekę. Nieufny wobec obcych, co może czasem sprawiać wrażenie, że jest nietowarzyski. Bardzo czujny, wytrzymały na zimno i gorąco. Do pracy w trudnych warunkach wystarczy mu najskromniejsza karma.

GŁOWA:

Mocna, szeroka, trochę wysklepiona, ale nie ciężka, proporcjonalna do reszty ciała. Proporcja mózgowcaszki do kufy jak 4 do 3.

Mózgowcaszka:

Czaszka: nieco dłuższa od szerokości, bruzda wyraźnie zaznaczona na przedniej 1/3 długości, potem mniej wyraźna. Potylicy i guz potyliczny wyraźnie zaznaczone. Mózgowcaszka lekko wysklepiona, od przodu może być nieco spłaszczona. Łuki jarzmowe wyraźne, tak na długość, jak na szerokość. Łuki nadczołowe wyraźne.

Przełom czołowo-nosowy (stop): dobrze widoczny, ale niezbyt głęboki.

Trzewioczaska:

Nos: prosty, proporcjonalny do wielkości głowy, wyłącznie czarny.

Kufa: prosta, raczej krótka, stożkowata, lekko zaokrąglona w obrysie.

Wargi: mocne, krótkie, o równych krawędziach, nie obwisłe, czarne, mocno pigmentowane, podobnie jak podniebienie.

Uzębienie: mocne, dobrze wykształcone, białe i zdrowe. Zgryz nożycowy. U psów pracujących kły mogą być starte.

Oczy: szeroko otwarte, wyraziste, o żywym i inteligentnym spojrzeniu, barwy ciemnobursztynowej, o czarnych powiekach.

Uszy: wysoko osadzone, trójkątne, delikatne, na końcach zaostrome; chrząstka niezbyt gruba i elastyczna. Wiszące blisko przy głowie. Stosunek szerokości do długości ucha jak 8 do 10. Porośnięte długim włosom, tworzącym ruchliwe frędzle. U psów pracujących dopuszcza się uszy cięte.

SZYJA:

Ruchliwa, mocna, dobrze umięśniona, raczej krótka, ale nie aż tak, aby ograniczała to jej ruchliwość, dobrze osadzona na łopatkach.

TUŁÓW:

Lekko wydłużony, mocny, dobrze umięśniony, dający wrażenie siły i zwinności.

Kłęb: dobrze widoczny.

Grzbiet: prosty, nigdy nie zapadnięty, zad lekko wzniesiony, na wysokości kłębu lub nieco niżej. Może wydawać się jeszcze wyższy ze względu na obfity włos.

Zad: krzepki, dobrze umięśniony, lekko opadający.

Klatka piersiowa: dobrze rozwinięta, szeroka, sięgająca łokcia. Żebra dobrze wysklepione, nie płaskie, co zapewnia niezbędną do pracy pojemność klatki.

Brzuch i słabizna: brzuch lekko podciągnięty, słabizna krótka, wyraźnie widoczna.

OGON:

Osadzony raczej nisko, może być długi, sięgający stawu skokowego, albo krótki, krótszy niż 10 cm. Zdarzają się osobniki bez ogonów, a u psów pracujących dopuszcza się cięcie. Gdy pies stoi spokojnie, ogon zwisa luźno, tworząc fajkę na końcu. Dopuszczalny także ogon w kształcie szabli. W ruchu wzniesiony, ale nie zawinięty nad grzbietem. Obficie porośnięty długim, lekko falistym włosom.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: mocne, suche, proste i równoległe, tak z przodu, jak z boku. Odległość od kłębu do łokcia niemal taka sama, jak od łokcia do podłoża.

Łopatki: mocne, dobrze umięśnione, ustawione trochę skośnie.

Kąt pomiędzy łopatką i ramieniem: około 110 stopni.

Ramiona: mocne i dobrze umięśnione, łokcie przylegające, nie wykręcone ani na zewnątrz, ani do wewnątrz.

Kąt pomiędzy ramieniem a przedramieniem: około 135 stopni.

Przedramię: proste, mocne, zapewniające dużą sprawność w pracy.

Nadgarstki i śródreżca: stanowią pionowe przedłużenie przedramienia i są raczej krótkie.

Łapy: owalne, o czarnym i mocnych opuszkach, między palcami dobrze porośnięte włosom, pazury mocne i czarne.

Kończyny tylne: Mocne, dobrze umięśnione, równoległe, dające wrażenie siły i zwinności.

Uda: długie, szerokie, dobrze umięśnione, o mocnej kości.

Kąt pomiędzy miednicą a kością udową: około 115 stopni.

Kończyny: o mocnym kośćcu i dobrze umięśnione.

Stawy skokowe: nisko osadzone, nie wykręcone ani na zewnątrz, ani do wewnątrz.

Śródstopia: krótkie, pionowe i proste.

Łapy: identyczne, jak przednie, ale z nisko osadzonymi, podwójnymi, kostnymi wilczymi pazurami. Zrośnięte są one błoną i przyrośnięte do wewnętrznego palca łapy.

CHODY:

Wydajny, typowy dla psów owczarskich. Galopuje tylko na rozległych przestrzeniach, w ringu zaś porusza się krótkim klusem, takim, jak inne psy, posiadające wilcze pazury.

OKRYWA WŁOSOWA:

Skóra: gruba, dobrze przylegająca na całym ciele i głowie, dobrze pigmentowana.

Sierść: na tylnej jednej trzeciej tułowia sierść najdłuższa, prosta lub lekko falista, szorstka, z obfitym podszerstkiem. Na głowie widoczna broda, wąsy, brwi i tupecik. Ogon i kończyny dobrze owłosione.

Linienie u tej rasy następuje w dwóch etapach. W pierwszym pies zrzuca sierść na przedniej części tułowia, tak, że pies wygląda jak dwa różne psy. Dopiero później linieje tylna część ciała, i pies wygląda znów normalnie.

Umaszczenie: Z pewnej odległości pies wydaje się umaszczony jednolicie, czasem z jaśniejszymi kończynami. Z bliska widać, że maść jest skutkiem pomieszczenia rozmaitych odcieni płowej, czerwonej, szarej, czarnej i białej. Podstawowe kolory, jakie z tego powstają, to:

- Płowy, od jasnego do ciemnego.

- Śniady, powstały z mieszaniny włosów płowych, kasztanowych, białych i czarnych, w tonach od jasnego do ciemnego.

- Szary, powstały z pomieszczenia włosów czarnych, szarych i białych, w odcieniu od srebrzystoszarego do czarnoszarego. Gdy dominuje włos czarny, przemieszany z białym, to w ostatecznym efekcie maść jest czarna zaszczerzona.

Zdarzają się też psy, u których włos czarny, rudy i płowy rozłożony jest tak, że daje efekt podpalania.

Niedopuszczalne są białe ani czarne łaty, tolerowana niewielka biała gwiazdka na piersi i trochę bieli na palcach, ale pazury muszą być czarne.

WZROST:

Wysokość w kłębie: 47 do 55 cm dla psa,
 45 do 53 cm dla suki.

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

DUŻE WADY:

Głowa płaska lub pozbawiona bruzdy.

Uszy w kształcie płatka róży lub źle osadzone, chrząstka gruba, długa lub wygięta.

Jasne oczy.

Brak 2 przedtrzonowców.

Lekki przodozgrzyz.

Zapadnięty grzbiet.

Łapy ustawione na zewnątrz lub do wewnątrz.

Kilka białych pazurów.

Brak kości w wilczych pazurach lub pojedynczy wilczy pazur.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Agresja lub wyraźna lękliwość.

Brak pigmentacji warg, nosa, powiek i podniebienia.

Czekoladowy nos.

Niebieskie oczy.

Białe łaty.

Brak więcej niż 2 przedtrzonowców lub jakiegokolwiek innego zęba.

Ogon zakręcony nad grzbietem.

Brak wilczych pazurów lub łączącej je błony.

Wszystkie pazury białe.

Więcej niż 3 cm odchylenie od granicznego wzrostu.

Głowa owczarka pirenejskiego lub briarda.

Przodozgryz lub tyłozgryz.

Przy porównaniu psów jednakowej klasy, pierwszeństwo przyznaje się temu, który nie jest w żaden sposób zmieniony, na przykład przez cięte uszy czy ogon; zabiegów tych nie dopuszcza się w ogóle u psów, które nie pracują przy stadzie. Wyżej cenione są ciemniejsze odcienie umaszczenia.

Każdy pies, wykazujący deformacje budowy lub zaburzenia charakteru, powinien być zdyskwalifikowany.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.